

“Daca euro cade, Europa cade. Nimeni nu trebuie sa considere ca fiind garantati alti 50 de ani de pace si prosperitate in Europa. Nu sunt garantati”. Asta a spus Angela Merkel, in fata Parlamentului german, inainte de a pleca la summitul UE dedicat salvarii zonei euro.

Mesajul era dedicat doar partial oficialilor. Cei care trebuiau sa priceapa semnificatia o reprezentau multumile de oameni din fata calculatoarelor si televizoarelor.

Iar oamenii au fost pusi in fata unui tablou cat mai infiorator cu putinta (razboiul pandeste la colt) pentru a-si credita politicienii indiferent de deciziile luate. Si nu intamplator toate deciziile

merg in directia unei centralizari a deciziei politice, economice si sociale, adica spre Statele Unite ale Europei . {jcomments on}

In limba de lemn a UE, obiectivul il reprezinta obtinerea "unei culturi a stabilitatii" si posibilitatea de "a interveni, a exersa o influenta" in tarile care "incalca regulile de o maniera permanenta". Faptul ca Europa a trait din 1945 si pana astazi intr-o pace deplina si prosperitate semnificativa cu monede, guverne, si politici diverse reprezinta doar un amanunt istoric. Faptul ca aparitia unei monede unice si centralizarea bruxelleza au devenit sinonime cu falimentul de facto al unor tari si o criza economica nemaintalnita este un detaliu economic.

Dar in febra momentului niciunul dintre liderii europeni nu se vor impiedica de astfel de mizilicuri. Relevant in acest moment pentru puterile ce domina lumea sunt salvarea bancilor de la falimente prin bailouturi (salvarea Greciei e in primul rand o proptea financiara pentru diverse banci franceze si germane) si centralizarea tot mai solida. Caci, nu-i asa, "in timpuri de criza este nevoie de o reactie rapida a autoritatilor".

Cazul de mai sus nu este singular. Henri Paulson, fostul sef al Trezoreriei SUA si fost CEO al Goldman Sachs, ameminta in toamna anului 2008 ca, in eventualitatea in care Senatul nu va vota planul de salvare al bancilor de pe Wall Street, este posibila instituirea legii martiale pe teritoriul american. Finantarea a fost aprobata, criza nu a disparut, apoi s-a mai votat o refinantare, si inca una, si inca una, iar astazi se vorbeste de cea mai neagra perioada a economiei.

"Nu este însă decât o chestiune de timp până când America de Nord și Europa vor atinge și ele un punct fără întoarcere, situație în care se va găsi întreaga economie clădită pe o monedă discreționară. În acel moment, firește, nu va mai fi nimeni care să mențină în viață tristul joc al îndatorării și inflației în alternanță. Fie economia occidentală va fi atunci complet sub domnia statului, cum a fost cazul sub național-socialism, fie va fi hiperinflație" ([Jorg Guido Hulsmann – Euro. O interpretare rothbardiana a evolutiei monetare recente](#)

)